



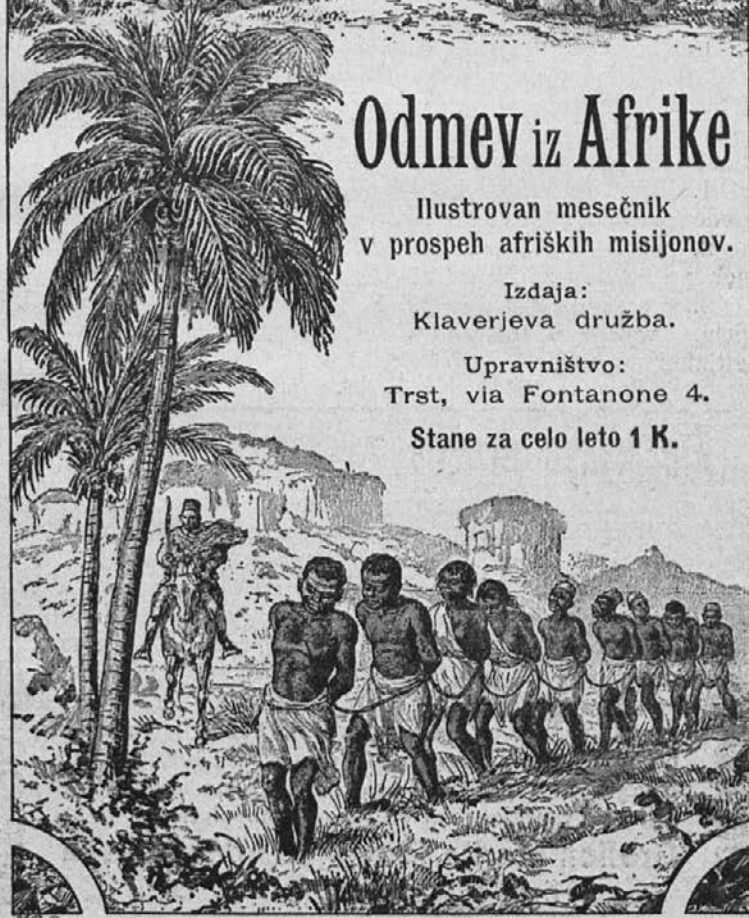
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.



M.R.G.

Odmev iz Afrike, ilustriran mesečnik v pro-
speh afriških misijonov in
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto **1 K.**
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst,**
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:

Ljubljana, Franciškanska ul. 8.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grafico M. Terezijo Ledóhowsko, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca grudna.

Nekaj veselega iz nove postaje v Rodeziji. — Smrt in pogreb pri črncih. — Apostolski vikarijat v Galaji. (Oo. kapucini). — Apostolski vikarijat v Abisiniji. (Lazaristje). — Slike: Cerkev v Chishawashai na jezuitski postaji v Rodeziji, spredaj množica zamorcev. — O. Serafin de Villespy, kapucin, ravnatelj duhovnega semenišča v Hararu z dvema profesorjema in nekaterimi domačimi semeniščani.

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaverjeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po propagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen odpustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožne vence, križce, razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni z Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóhowska
Rim, via dell' Olmata 16.



Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Nekaj veselega iz nove postaje v Rodeziji.

(Jezuitje.)

Koj v začetku smo si naslikali lepo bodočnost. Hvala Bogu! slika postaja vedno lepša. Vzljubili smo domačine z imenom Tongi in oni imajo nas radi. Veseli je, da govorimo njih jezik. Radi zahajajo k nam in srečni so, ako nam morejo s čim postreči. Med krščanskim naukom so pazljivi, kadarkoli je obiščemo po vaseh in je tam poučujemo. Ob nedeljah prihajajo nekateri k nam in molijo z nami pod milim nebom v senci košatega drevesa, prepevajo cerkvene pesmi, katere smo nalašč za nje vglasili. Ko bomo imeli enkrat kapelo, se nam obeta, da bo ob nedeljah vedno polna. Sedaj je deževna doba na najvišji stopnji. Ko bi tudi imeli denarja, ne smeli bi niti misliti sedaj na stavbo. Dva do tri mesece še moramo čakati.

Svoj rokopis sem poslal z brzoselom apostolskemu prefektu, preč. p. Gartlanu. To bo prva knjiga v Tongaškem jeziku. Vsebina so cerkvene pesmi in molitve. Ko bo dotiskana, začnemo z rednim poukom pri mladini. Mnogo jih sicer ne bo prihajalo v šolo. Dečki morajo na pašo. Najbrže bo več odrasle mladine kakor dece. Letošnja žetev je zapoznala. Štiri ali pet oseb je vsled tega že lakote umrlo. Žal, da jim ne moremo z ničemer pomagati! Čez mesec dni bo žetev lakoto zaprla, ako ne bo nesreče. V teh krajih mora biti človek vedno na vse pripravljen.

Ker se nam prvi misijon tako dobro obnaša, se je začel apostolski prefekt pogajati z vlado za dovoljenje, da sme vstanoviti novo misijonsko postajo v severozapadni strani ob reki Ngeverere. Nič ne bom presenečen, ako mi dojde že v par dneh povelje, podati se v iste kraje. Božja previdnost mi je pot že pripravila z nekim slučajem, ki precej spominja na egiptovskega Jožefa.

Majnika meseca sem šel iz Meruru v Bulawayjo. Sezidem se z mladim možem z imenom Franc Borja. Vzgojen je bil v Meruru, rodil se je nekje drugje. Ko me vidi, hoče na vsak način z menoj. Če bi bilo treba iti tudi na konec sveta, tako je menil, on hoče z menoj. Iz Bulawayo me spremlja v Rodezijo, in sicer kot kuhar in deček za vse. Vinotoka meseca mi dojde povelje, naj si ogledam severne kraje ob reki Kafaje. Franc gre z menoj. Nekega dne naletim izboren prostor za misijonsko postajo. Nato se podam v bližnjo vas. Franca ni bilo z menoj, imel je druge opravke. Vaščani se čudijo, da govorim njih jezik in poizvedujejo, kaj nameravam pri njih. Povem, da hočem vstanoviti misijonsko postajo ob reki Ngeverere. Dostavim še, da sedaj v deževni dobi ne smem ostati pri njih, pustil jim bom pa dečka Franca, ki je bo poučeval v temeljnih verskih resnicah. Določimo celo prostor, kjer bomo postavili kočico zanj. Vaščani obljubijo radostnega srca, da bodo pomagali pri stavbi.

Franc pride. Dovolim mu, da se kratkočasi z ljudmi, sam pa molim brevir. Govorili so o marsičem, česar jih nisem poslušal, naslednji pogovor pa me le zmoti v molitvi. Franc: Vi pravite, da je Muheremba vaš brat? . . . Seveda. Pravimo mu tudi Mntema Nsenga. Ga poznate? . . . F: Njega sicer ne poznam, ali imena me zanimajo. Moj oče se je imenoval ravno tako. Povejte mi še ime njegove žene! . . . Ima jih več, ena živa v Lirandi, druga v Nvomboši. . . . F: Kako se zove ona v Lirandi? . . . Imena nisem razumel. Nato reče Franc: Tudi to ime me zanima, ker so se moja mati tudi tako zvali. . . . Odkod pridete? Kje ste rojeni? . . . F: Pridem iz Meruru, rojstni kraj mi je neznan. Spominjam se, da so me kot štiriletnega dečka tujei odvedli, mene in mater. Med potom jim mati uide. Jaz sem živel nekaj časa v Konyembi, pozneje na misijonski postaji v Meruru, kjer sem dorastel. . . . Kako vam je ime? . . . F: Franc Borja me nazivljejo. . . . Ali se ne spominjate, če ste imeli kedaj kako drugo ime? . . . F: Ko sem bil še otrok, so me klicali: Sungue. . . . Sungue! Tako si je imenoval sin Mnteme-Nsenge, ki nam je bil vkraden, pred kakimi desetimi leti. Pravite, da je mati med potom ušla? . . . F: Seveda! . . . Sungue! dozdeva se mi, da je vaša mati tukaj. Povedal ji bom vse to.

Reče, skoči pokoncu in zbeži v kočico, Povrne se kmalu in reče Francu: Vaša mati vas kliče. Francu se vdero solze, gre proti kočici. Ali naj po tolikih letih zopet vidi svojo mater? Njegovo srce se je naučilo v krščanski veri ljubiti stariše. Meni prineso eno kuro in posodico moke. Franc je našel svoje ljudi, ne da bi je iskal. Na kolenih smo se Bogu zahvalili za to srečo. Vaščani, posebno

otroci so bili zelo veseli. Beseda Sungue je odmevala v vseh mogočih glasovih. . . . Ko se pomirijo, vstopijo se okoli mene, da čujejo prvokrat krščanski nauk iz mojih ust. Bog se spomni na me. Pet kilometrov odtod je bil lov na antilope. Proti večeru prineso tudi meni kos plena. Napravimo večerjo, vedeli smo se spodobno, saj nam je Bog sam priskrbel večerjo.

Franc prebiva sedaj v Ngverereu. Poučuje v katekizmu in napravlja nasade za bodočo misijonsko postajo. Njegova setev bo obrodila kakih sto vreč riža. Za prihodnje leto se nam ni bati lakote.

Družba je zahtevala od mene seznamek najpotrebnejših predmetov. Sprejmite ga, gospa grofica, tukaj v prigibu! Bog Vam naj povrne tisočerno, kar stori vaša roka za misijone v Afriki!

Julij Torrend, jezuit.

Smrt in pogreb pri črncih.

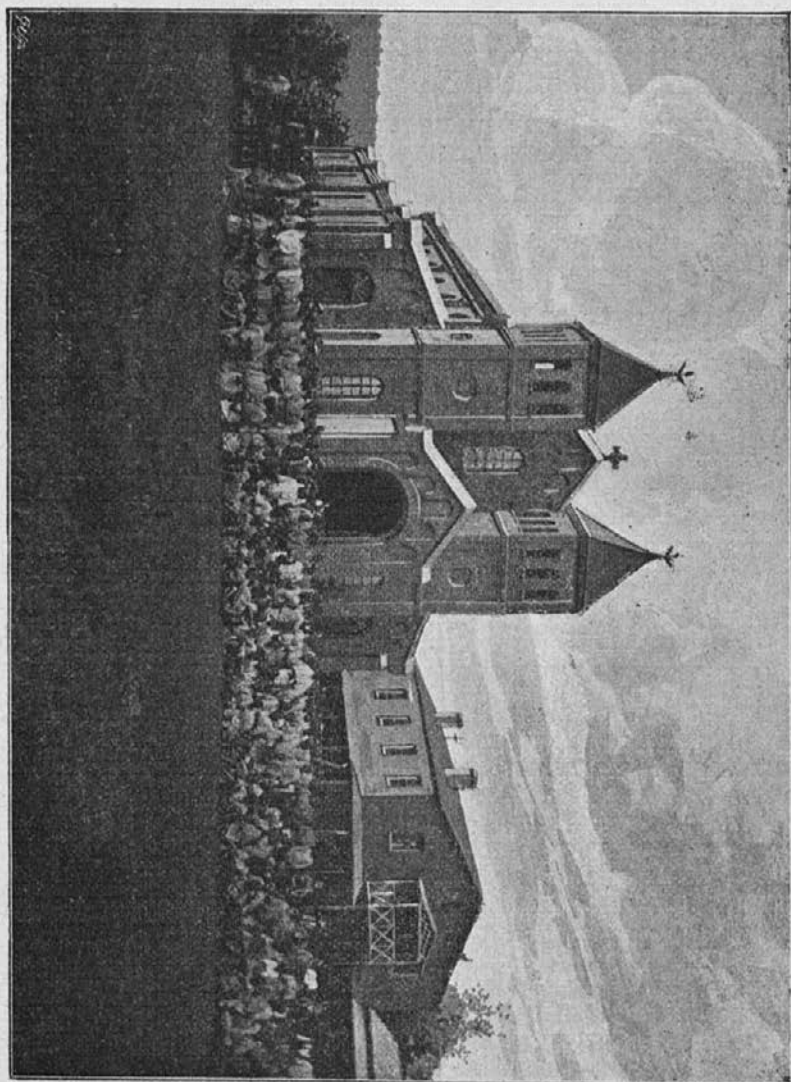
(O. Sinner iz družbe oo. sv. Duha.)

Bog je združil dušo in telo v osebno celoto. Narava se zgraža nad vničenjem te zveze. Zato opazamo celo pri najbolj divjih in najsurevejših plemenih v Afriki, da se ne boje samo lastne smrti, ampak da je obhaja strah pri pogledu, da se kdo drugi bori s smrtjo. Mendezamorci imajo to le šego: umirajočega položijo na postelj, zraven pristavijo velik vrč vode in ga zapuste. Gredo vun in hodijo okoli voglov tiho kakor senca. Vrata puste odprta na stežaj, da bo duša lahko odšla. Zdaj pa zdaj vstopi kdo v kočjo in pogleda, če umirajoči še diše. Če ne more umreti in jim je čakati predolgo, mu pomagajo k smrti, zapro mu usta in nos, le ušesa mu puste prosta, da tam skozi odide duša. To je zadnja dobrota, katero skažejo stariši otrokom in otroci starišem, da jim prikrajšajo smrtne težave in je brž ko brž pošljejo v deželo smrti.

Brž ko odvede smrt dušo, začno žalovati. Ženske si pomažejo telo z belo prstjo, ustnice si počrnijo z nekim rastlinskim sokom, in začno s sorodniki in deco vpiti, da je groza in tuliti kakor hijene. Oči si menò, da jim tekò solze, z rokami mahajo okoli se, pačijo si obraze, in letajo kakor vražarice po vaseh in polju, povsod oznanjujoč, da je smrt nekemu zavila vrat. Če umrje oče, vpijo otroci: Nike ve! Nike ve! t. j. gorje mojemu očetu! gorje mojemu očetu! Če umrje mati, stoče deca: Ninje ve! Ninje ve! t. j. gorje moji materi! gorje moji materi! Drugi tulijo ime pokojnikovo.

Ko se izkriče, gredo k mrtvecu. Sorodniki, znanci in prijatelji pridero skupaj. Vse joče, stoče, tuli. Telo in vrč zaneso v fetiševo kapelico. Vražar vzame nož, razreže telo v malikovi navzočnosti, vzame jetra in je položi v vrč. Ako se potope v vodi, je to znamenje, da je rajnik umrl v velikem grehu in da je morala duša v deželo teme in kazni. Jok potihne. Telo pokopljejo v pustem grmovju. Molče in s povešano glavo se povrnejo domov. Za sorodnike je to največja nečast in sramota.

Ako vsplavajo jetra na vodi v vrču, je to znamenje, da je pokojnik umrl čist in prost vsakega greha, in da je šla duša v deželo svetlobe in veselja.



Cerkev v Chishawashal na jezuitski postaji v Rodeziji, spredaj množica zamorcev.

Navzoči zaženo radosten krik in vik, napravijo si veselico. Telo zavijo v pisane rjuhe in okinčajo ga z raznim lepoticjem, sami pa plešejo okoli njega, jedo in pijo, kolikor jim duša prenese, če imajo kaj, ako pa nimajo, so z manjšim tudi zadovoljni. Po veselici

pokopljejo mrliča v senci košatega drevesa pri vhodu v vas. Za sorodnike je to velika čast.

Ob Kongu verujejo nekatera plemena, da gre vsakdo po smrti v boljši kraj, v deželo veselja in radosti. Zato pa tudi grozovito ravnaajo z bolniki. Če vidijo, da ne bo več ozdravil, pridejo sorodniki skupaj in začno bolnika ščipati, lasati, izpulijo mu lasi in brado, breajo ga iz kota v kot, da mu pomorejo prej v oni srečni kraj. Celo otroci izkazujejo starišem tako ljubezen, da jih siloma poženo v oni boljši svet.

Kadar v Gineji kdo umrje, pokličejo sorodniki vražarja, da izvedo, če jim preti kaka nevarnost. Vražar vpraša malika. Če reče vražar, da je nevarnost, zakoljejo kozlička, ga speko, oblijejo s palmovim oljem, ga položijo v košarico ali glinast lonec ter ga izpostavijo zunaj vasi, kjer se križajo trije potje. Ta daritev zadržuje hudobne duhove, da ne morejo v vas nadlego delat.

Ogovečani skazujejo mrličem veliko spoštovanje. Kadar kdo umrje, pokličejo vražarja, da poizve pri malikih, je li bil zastrupljen, in mu je kdo zakrivil smrt, in ali je umrl naravne smrti. Vražar pove, kakšne smrti je umrl pokojnik in zaznamjuje osebo, ki mu je zakrivila smrt. Dotičnik mora piti strup. Ako je res kriv, česar ga vražar dolži, ga strup zamori, če je nedolžen, mu strup ne more škodovati. Telo pomažejo z rdečo bojo, oči, ušesa, usta in nos napolnijo z rdečo barvo in je zapro. Bogatine zavijejo v veliko rjuho, siromake v ločje in bičevje ter je položijo na oder, pregrnejo ga s trstovino, ozaljšajo s školkami, rogovi itd. Zdaj pa hajdi jokati, jest in pit! Jedo in pijo dolgo, če imajo kaj, če jim pa manjka, je obed krajši. Pod mrličem kurijo, da ga osuše in podkade, da mu trohna ne more blizu. Bogatine sušijo več mesecev, predenj je zagrebejo.

V nemški vzhodni Afriki menijo, da živé duše umrlih v podobi sence, da prihajajo domov in nadlegujejo sorodnike in prijatelje. Vsako bolezen pripisujejo duhovom umrlih in vražarjem. Da je potolažijo, stavijo jim kapelice ob koncu vasi, na polju, na križepotju, v gozdih, po jamah itd. V kapelico postavljajo skledico riža, koruze, vode, piva itd. Ti darovi zaprečijo duhove, da ne morejo v vasi, in da ne store nikomur nič žalega.

Te šege in darovi so sicer praznoverje, vendar so tudi glasne priče, da se je tudi pri zamorcih ohranila vera v neumrjočnost duše, plačilo in kazen po smrti in v bitje, ki dobro plačuje in hudo kaznuje.

Kolikokrat se misijonarju, ki gleda te neumne in škodljive navade, izvije vzdihljaj: Kako dolgo, Gospod, kako dolgo še bodo tavalili ti narodi v temi praznoverja! Da bi le molili udje katoliške cerkve, da kmalu, kmalu napočí zarija sv. vere nesrečnim Afrikancem!



Apostolski vikarijat v Galaji.

(Oo. kapucini.)

Legarjeva žrtev.

Bilo je v petek, 4. majnika ob poluosmi, ko je v Gospodu zaspal vlč. o. Leon, v sredi naših molitev in solz. Postajalo mu je boljše in upali smo, da okreva, a nagloma se mu shujša in o. Leona ni bilo več med živimi.

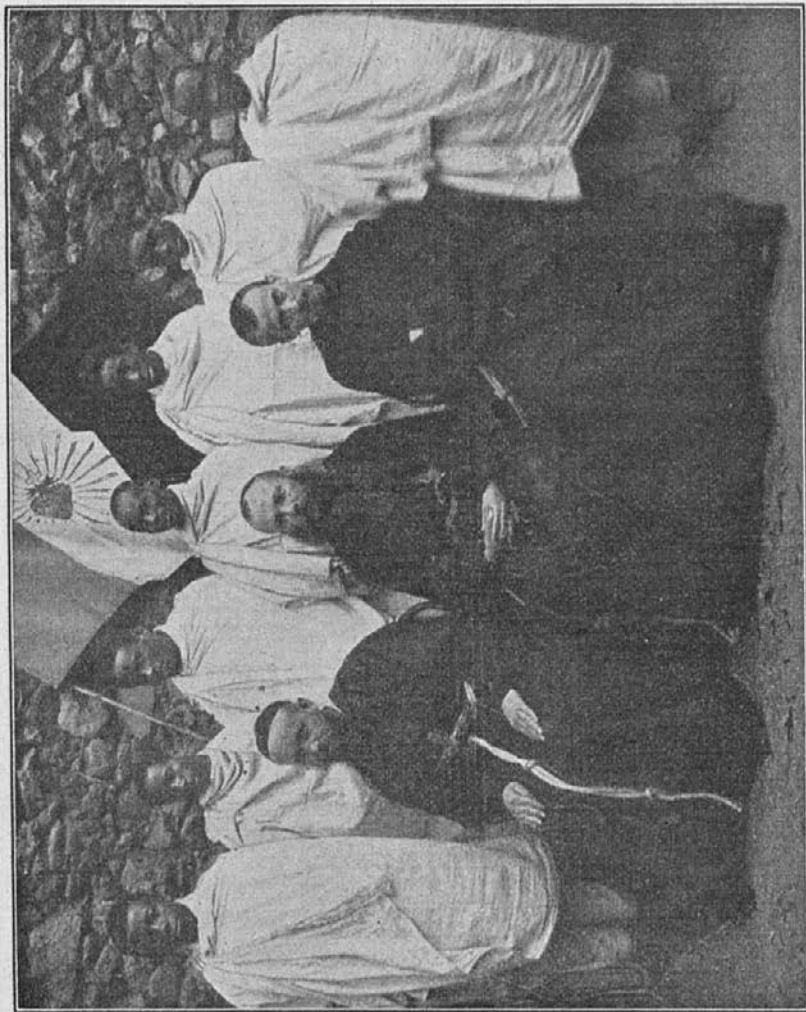
Kar se zgodi v Afriki, zadene tudi vas, gospa grofica, za to se požurim naznaniti vam smrt rajnkega vzlasti, da molijo pobožni čitatelji za dušni mir velikodušnega misijonarja, ki je na polju apostolskega delovanja postal žrtev ljubezni do bližnjega. Dodam nekoliko vrstic, ki bodo morda ganile katerega čitatelja. Večje ljubezni nima nihče, kakor kdor da svoje življenje za svoje prijatelje. (Jan XV.) Ta izrek Izveličarjev izpolnil je pokojni sobrat na junaški način.

Tri mesece je pustošil grozni legar v naši sirotišnici v Hararu. Več kot petdeset otrok je postalo žrtev grozne šibe božje. Naša revna hiša je postala bolnišnica. Stena steni odmeva jok in stok ubogih otrok. Manj bolne pretresa groza, kaj bo, če bo hujše, Bogu hvala, da ni manjkalo junaških oseb, ki so se žrtvovale okuženim bratom. Pokojni oče je nadkriljeval vse z zvesto in ljubeznjivo postrežbo. Bolezen se širi vedno dalje, najbolj je razsajala, ko je umrl zvesti Marko Wossanie. 31 let je zvesto služil postaji, kjer je s posebno spretnostjo opravljal katehetsko službo. S postajo je preživel vse njene težave, v marsikateri poskušnji ji je bil nenadomestljiv svetovalec in mnogokrat tudi posredovalec. Nam ostane v vednem spominu, domači verniki bodo pripovedovali o njem od roda do roda.

Ko se je pokojni oče bližal smrti, opazim da se godi nekaj skrivnostnega v njegovi duši. Vsak čas se manj zanima za pozemeljsko, njegove misli se potaplajo od dne do dne globlje v božje bitje. Prve dni njegove bolezní se pogovarjava, razodene mi, da bo umrl, da je daroval svoje življenje presv. Srcu Jezusovemu ravno ob času, ko je razsajala bolezen najhujše, da ohrani življenje bolnih otrok in sobratov. 4. majnika, ravno na prvi petek, ki je na poseben način posvečen češčenju božjega Srca Jezusovega, me vpraša, kakšen dan imamo? Odvrnem mu: petek je danes. To je bilo ob poluosmih zjutraj. Pet minut pozneje ga zadene srčna kap in napravi konec njegovemu življenju, ravno ko smo upali, da okreva.

Smrt je prišla nepričakovano, vendar ga ni našla nepripravljenega. Že od začetka bolezní je vedno prilagodoval svojo voljo božji volji, in so bolečine ponehale, bilo je njegovo delo vedna molitev. — Njegova smrt — tako se nam dozdeva — je odvrnila šibo božjo, od istega časa ni nihče več obolel. Ali ni to zadosten dokaz, da se imamo za to milost zahvaliti junaški žrtvi ljubezni do bližnjega? Večje ljubezni nima nihče, kakor kdor da svoje življenje za svoje prijatelje.

Pogreba se je vdeležil francoski konzul in vsi Evropei v Hararu. Ginjeni so šli za krsto in marsikdo je prelival solze, kakor da mu neso ljubega sorodnika v hladen grob. Splošno žalovanje svedoči, koliko ljubezen in spoštovanje je ožival pokojnik.



O. Serafin de Villespy, kapucin, ravnatelj duhovnega semenišča v Hararu, z dvema profesorjema in nekaterimi domačimi semeniščani.

Častita gospa grofica, želim, da pridejo te vrstice Odmevovim čitateljem v roke, naj se vspodbujajo ob njegovem vzgledu in da sam izpolnim, kar sem mu dolžan kot prijatelju.

Dragi sobrat je bil star štirideset let, štirinajst let je deloval kot misijonar.

† Jarosseau, kapucin, škof in apostolski vikar.

Apostolski vikarijat v Abisiniji.

(Lazaristje.)

Pridite blagoslovljeni mojega Očeta! Lačen sem bil, in dali ste mi jesti.

Iz Alitiene je pisal 14. julija 1906 neki misijonar glavni voditeljci Klaverjeve družbe:

„ . . . Ubogi misijonar, ki ne ve, kako bi se dostojno za hvalil za tolike dobrote, drzne se zopet z novimi prošnjami.

Revščina, katero bi radi, in katero bi morali odstraniti, je grozna. Zato molim prav pogosto: „Moj Bog! v osebi teh izstradanih siromakov prosiš sam milega daru! Kako ljubeznjivo jih moram sprejemati, nobenemu ne smem odbiti prošnje. Ti, o Bog, dobro veš, da nimam ničesar, priskrbi mi potrebna sredstva! Popolnoma se zanašam na te, saj si oče sirot.“ Ali morem storiti kaj primernejšega v tem položaju, kakor da naravnost Bogu tožim svojo revščino? Vedno je napolnjeval naše žitnice, ki se le preneglo praznijo. Tudi sedaj nam bo pomagal.

Ko bi vam bilo dano, z menoj obiskovati te reveže v bornih bajticah! Te dni sem z nekim domačim duhovnikom obiskoval bolnike, njih postelja je gola zemlja, njih zdravilo voda luža, njih hrana denar, katerega jim mi darujemo. Navadno jim podeljujemo po dolarju. Za nas je to velika svota, za bolnike prav nič. Prej so dobivali za ta denar po 30 do 40 mer žita na trgu, sedaj ga dobivajo le pet do sedem mer. In koliko je ena mera? Ena oseba sme na dan le nekaj malega vžiti, da ji zadostujeta dve meri za en teden. Če je družina večja, zadostujeta dve meri le za en ali dva dni . . . Dežela je nerodovitna, samo kamenje je. Sladko korenje prevzemajo človeku opice, ravno tako tudi drugo gozdno sadje. Deževna doba je že nastopila, dosti dežja, bo naša edina rešitev. Ali vkljub deževni dobi ni padlo dosedaj niti kaplje dežja. Ako res tudi to leto ne bo dežja, kakor ga ni bilo že skoro tri leta, tedaj se pač ne da primerjati sedanja lakota s prihodnjo.

Vi ste božje orodje, vi ste naša mati, zato ne obupavamo . . .

P. Baetmann.

Darila za afriške misijone v obče za krste ali za odkupovanje sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo na upravnništvo: **Trst, via Fontanone 4**, katero je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarne pošiljate se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljico družbe: **Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata, 16.**

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Urejuje: J. Palir, kapelan na Crni gori. Odgovoren urednik: Anton Slamič. Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 30. kimovca 1906.

Za afriške misijone: Vlč. P. Jenko 104 K, Peter Trebec 1 K 40 v, po P. Trebec od Jermana 40 v, F Bugnič 20 v, N. N. 40 v, J. Starič 2 K, A. Mauser 4 K, J. Kniž 1 K, M. Rozman nabral 4 K 15 v, J. Jenčič 14 K 84 v, A. Baher 1 K 10 v, N. N. 1 K, vlč. g. kurat Lavrič 5 K, M. Lesjak 10 K.

Za sv. maše: Po A. Vatel od Kristine Rosej 2 K, J. Štefančič 6 K, po M. Malle od bratovščine sv. Trojice v Podsinjevasi 3 K, Ana Jžcko 2 K.

Za stradajoče: Po naši čast. voditeljci: M. A. Zamrosser nabrala 20 K, N. N. 1 K, P. Traunchar 2 K, po Karlu Gradišnik: M. Vodusek 2 K, J. Zagorič 1 K, Ant. Gradišnik 1 K, Jera Vodusek 40 v, Josef Vodusek 20 v, A. Podpešan 40 v, Fr. Zaiz 20 v, Karl Gradišnik 2 K, A. Baher 2 K, P. M. nabral 1 K, po M. Malle od neimenovanega 2 K 80 v, M. Lesjak 20 K, M. Šuman nabral 28 K 04 v, po Ant. Tomelj od neimenovaneg 24 K.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok: Klara Kot za eno zamorsko deklico ki se naj krsti na ime Klara Kot 20 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki: Vlč. g. Palir 4 K, J. Lapanja 20 K, A. Kovač 10 K, po Angeli Rogl 5 K 60 v, po Ant. Vatel od Kristine Rosej 2 K, po Karlu Gradišnik od neimenovaneg 7 K, Janez Žnidaršič 4 K 84 v, T. Zobec nabral 27 K 34 v, Martin Kot 52 K, Klara Kot 6 K, Ana Marovt 2 K, J. Gregovač 18 K 50 v, M. Volave 1 K 18 v, po M. Male od M. Ogris 40 v, M. Žerjav 40 v, Kristina Žerjav 40 v, M. Male 20 v, Mica Lesjak 20 K, M. Rozman nabrala 1 K 40 v.

Za klaverjev novič: Pankrac Traunčkar 6 K 61 v, J. Žnidaršič 1 K 95 v, M. Male 5 K 40 v, Ivana Barl 10 K.

Za klaverjevo družbo pospeševalni prispevki: Vlč. g. dekan Jucko 17 K, Davanzo Krizman 4 K, Jera Urbič 2 K, M. in N. V. 5 K 50 v.

Skupna svota: 520 K 70 v.

Najbolj božje med božjimi deli je, sodelovati za vzveličanje duš.

Prave apostolske zasluge in zagotovilo, da sodeluje za vzveličanje prav mnogo duš, si pridobi, kdor plačuje enega

katehista.

Misijonarji vedno bolj povdarjajo veliki pomen teh pomožnih misijonarjev, ki orjejo ledino za pravo misijonsko delovanje. Katehisti vodijo svoje sodeželane k misijonarjem in k pravi veri. Stroški za vzdrževanje katehistov res niso veliki, šest do devet kron potrebuje eden na mesec in za celo leto sedemdeset do sto kron.

Častilcem sv. Petra Klaverja.

Sv. Peter Klaver. Oljnata slika v obliki 34 × 46 cm.
Stane 40 vin., s poštnino 50 vin.

Sv. Peter Klaver. Barvotisk naše misijonske tiskarne.
Stane 15 v.

Sv. Peter Klaver deli jedila izkrcajočim se črncem.
Barvotisk. Stane 10 v.

Majhne podobice sv. Petra Klaverja. Primerne za v
molitvenike.
Lepobarvane. Stanejo ena 3 v, sto skupaj 2 K.

Podoba sv. Petra Klaverja, posneta po kipu, ki se
nahaja v cerkvi sv. An- draža v Solnogradu in katero je darovala družba sv. Petra
Klaverja, z molitvico na čast temu svetniku. Velika 8°.
Stane na trdem papirju 10 v, na finem papirju 5 v.

Apoteoza sv. Petra Klaverja, po sliki, katero poseduje
družba. Besedilo fran- cosko. Velika 8°. Stane 3 v.

Fotografije sv. Petra Klaverja, po oljnati sliki, ki se
nahaja v domači ka- peli družbe sv. Petra Klaverja v Rimu. Stane 50 v, s
poštnino 55 v.

Svetinjice sv. Petra Klaverja po 5 v, tucat po 45 v,
sto komadov stane 3 K.

Vse navedene stvari se dobé pri
družbi sv. Petra Klaverja v Trstu,
via Fontanone 4.